

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΓΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΪΑΠΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις φρ. 15.—'Εν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.—'Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 178, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΤΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

Ἦ εἰς τὰ ὕδατα τῆς Ἀλεξανδρείας ἀποστολή πολεμικῶν πλοίων ἰδοὺ ὅτι ἐδικαιώθη ἐκ τῶν πραγμάτων, χωρὶς νὰ δυνηθῇ βεβαίως νὰ τὰ προλάβῃ, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ τὰ προλάβῃ διὰ τὸν ἰδικόν του πρόξενον καὶ μηχανικόν οὔτε αὐτὸς ὁ ἀγγλικὸς στόλος. Ὅσω λυπηρὸν εἶναι τὸ πάθημα τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ, τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἐν Αἰγύπτῳ πολιτικοῦ πράκτορος, τόσω ὑπερήφανος ἀποβαίνει αὐτὴ ἢ ἐκ τῶν πρώτων συμμετοχῆ του εἰς τοὺς κινδύνους μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν μεγάλων δυνάμεων. Καὶ ἦτο τόσον δικαία ἡ διαδραμάτισις προσώπου πρωταγωνιστοῦ τοῦ ἡμετέρου πράκτορος, διότι καίτοι ἀντιπροσωπεύει δυνάμιν μικράν, οὐχ ἦττον ἀνήκει εἰς ἔθνος, ὅπερ ἐν Αἰγύπτῳ ἔνεκα τοῦ πολυαρίθμου τῆς ἀποικίας του καὶ τῶν τραπεζιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν δυνάμεων καὶ τῶν πυκνῶν ἐργατικῶν τάξεων προβάλλει ἐκεῖ μετὰ τῶν πρώτων δυνάμεων καὶ ἂν ὁ Ἀραβῆς ριφθῇ ὡς εἰς τελευταῖον καταφύγιον εἰς τὰς ταραχὰς, διὰ νὰ ὀδηγηθῇ ἀπὸ τῶν ταραχῶν εἰς τὴν ἀγχόνην, οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν εἰσήγησιν τοῦ γενναίου μας πράκτορος πιστεύομεν ὅτι θὰ διαδραματίσωσιν ἐντιμον πρόσωπον ἀποκαταστάσεως τῆς τάξεως καὶ περιορισμοῦ τῶν παραφρονησάντων Φελλάχων.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Οἱ χωρικοὶ καὶ κτηματῆται Λεβαδείας προητοίμασαν τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον διὰ τὸν κ. Σκουλούδην :

Γαίας ἔχοις ἐλαφράς!

Ἔχομεν σχεδὸν κυνικὰ κάμματα, καὶ ὅμως εἰς τὴν ἔλθειν τῶν καταβρεγμάτων προσητέθη καὶ ἄλλο κακόν, τὸ ἀσυγκρίτως ἀποτροπαιότερον, ἢ ἐπιχωμάτωσις τῶν ὁδῶν. Ὁ Πάρης πλέον καὶ ὁ Ὑμηττὸς καὶ ὁ Κορυδαλὸς καὶ τὸ Πεντελικόν, Ἰωσὴ καὶ ὁ Πικρασσὸς ἀκόμα καὶ αὐτὸς ὁ Ἐλυμπος τοῦ Πάτερ Ἀφεντούλη τοῦ Πειραιῶς, ὅλα αὐτὰ τὰ βουνὰ δὲν εἶναι ἐκεῖ ὅπου τὰ ὄρισεν ἡ φύσις καὶ ἡ γεωγραφία, ἀλλὰ μετεβιβάσθησαν ὅλα ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Ἀκαδημίας, τῆς Ὀδοῦ Ἀγχιέμου, τῆς Ὀδοῦ Ἀθηνᾶς, εἰς τὰ Χαρτεῖα, εἰς τὰ παρόδια, ὅπου συγκέντρωσις κόσμου, ὅπου διάβασις ἀνθρώπων, ὅπου δρόμος διὰ περιπάτου.

Καὶ μήπως θὰ ὑψώσωμεν φωνὴν κατὰ τῶν χανδᾶκων, κατὰ τῶν προχωμάτων, κατὰ τῶν βουνῶν, κατὰ τῶν πετρωμάτων, τὰ ὅποια ὅλα ἀνεστάτωσαν τὰς Ἀθήνας, τὴν δὲ νύκτα κυρίως, τὴν μόνον ἀστροφεγγῆ νύκτα, χαίνουσι διαβολικῶς, ἀναγκάζοντα τὸν διαβάτην νὰ βαίῃ μετὰ φόβου Σούτου, πίστεως πρὸς τὴν ὄρασίν του καὶ ἐλπίδος ὅτι δὲν θὰ συντρίψῃ τὸ ἐν τέταρτον τοῦλάχιστον τῶν κώλων του;

Ὅχι, ἂς μείνουν ὅλα αὐτὰ τὰ χάσματα ἀνοικτὰ, ὡς χεῖλη Νεγρεπόντη μὴ ἔχοντος νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸ δαμασκηνὸν τῶν «Νέων Ἰδεῶν» ντυθῆς, ἀφοῦ ἔχουν σκοπὸν καθαρικὸν καὶ ὑγεινὸν καὶ ἀφοῦ χρησιμεύουν ὡς πρωτότυποι ἐπιγραφαί, ὅτι τὸ πέρας τῆς ἀρχῆς τῆς συγκροτουμένης ἀπὸ ὀλίγην κοιλίαν νομάρχου, ἕνα πόδι Κοσσονάκου, ὀλίγο φουκὸν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἐν κλάσμα Μενελάου ὡς μέλου, τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑγείας φροντίζει ὑπὲρ ὑγείας τῶν προσφιλῶν κτηνῶν, ἄτινα συλλήβδην ὀνομαζονται Ἀθηναῖοι.

Ἄλλὰ τοῦλάχιστον αἱ ὕδοι, τῶν ὁποίων ἡ ὑπονόμευσις

26

έτελειωσε, δέν ήμπορουν νά επανέλθουν εϊς τήν πρό του προπατορικου άμαρτήματος κατ'άσταςιν; Η εδάγγελσαν και αύται τά μήλα του Διακλά και άφου εδάμαλίσαν, ήτοι ήμάριτησαν, δέν είναι δυνατόν ν' άποδαμαλισθώσιν, αλλά πρέπει ν' άναδαμαλισθώσιν;

Αυτή ή δι' όλων των αισθήσεων αντίληψις χώματος και τής λιθίδης αυτού χωματίλας ήδύνατο νά προκαλέση διαμαρτυρήσεις και από αυτούς τους χοίρους του δημαρχου Μεσολογγίου, ένν ποτε τους κατέβαινε νά έλθουν νά έγγραφοϋν δημόται μετά τό τέλος τής περι ένστάσεων προθεσμίας, δια νά μή έγγραφοϋν εϊς τό μη-ρϋον των άρρένων και άναγκασθούν νά ύπηρετήσουν τήν πατριδα.

Η περι σιδηροδρόμων μακρά άγόρευσις του κ. Λεωνίδα Δεληγεώργη, δημοσιευθεϊσα έν τῷ «Αϊώνι» του παρελθόντος Σαββάτου, άπεκάλυφεν έν τῷ έλληνικῷ κοινοβουλίῳ, ένά των σπουδαιοτέρων πολιτευτῶν, όστις συνεχιζων τήν οικογενειακήν παραδοσιν βεβαίως άνοίγει και δι' έαυτόν και δια τόν τόπον λαμπρόν μέλλον πολιτικῆς ύπεροχής. Τόν κ. Λεωνίδα Δεληγεώργην είχομεν σκιαγραφησειν πρό τριετίας, έν δέν άπατώμεθα, ότε τό πρώτον είχεν έκτεθῆ βουλευτής έν Μεσολογγίῳ και τόν έσκιαγραφήσαμεν οίως έφάνη έν ένι των σοβαρωτέρων ζητημάτων, όπερ είναι τό περι σιδηροδρόμων. Εϊς τό ζήτημα αυτό άνέπτυξε, μόνος ίσως αύτός, εύρος γνώσεων και κατοχήν του θέματος τόσην, ώστε μετά τήν άγόρευσίν του ουδεϊς ήδύνατο νά μείνη ό δισταζων άκόμη ότι τό σύστημα, ύπερ οϋ συνηγόρησε — τό σύστημα των πλατειῶν γραμμῶν — είναι τό μόνον όρθόν και λυσιτελές δια τόν τόπον.

Άφου δέ άνέπτυξε σαφή λογικήν και πείραν ύπερ του συστήματος αυτού, δέν κατεψήρισε έν τούτοις τό νομοσχέδιον τής Κυβερνήσεως και τοϋτο μεζ εύχαρίστησε περισσότερο τής άγορεύσεώς του, διότι έφάνη ότι δέν πολιτεύεται σχολαστικά, οϋτε κατέχεται ύπό του πάθους τής άκαμψίας άρχῶν, άλλ' ότι εϊς τόν opportunisme του πρωθυπουργου άντιτάσσει και αύτός άλλον opportunisme, συμπεραίνων ότι έκ δύο κακῶν, του καθόλου ναυαγίου των σιδηροδρόμων και τής κατασκευῆς τοιούτων στενῶν, προτιμᾷ τό δεύτερον και ψηφίζει ύπερ του νομοσχέδιου.

Πλήν τής ούσίας τής άγορεύσεως του κ. Δεληγεώργη και κατ'ά τύπους αύτη ήτο άξιοσημείωτος, διότι ό κ. Δεληγεώργης εγκαινιάζει και παρ' ήμιν νέον σύστημα ρητορικῆς, τήν όποιαν δυνάμεθα νά ονομάσωμεν διαλεκτικήν, ήτις είναι έν ισχύϊ κυρίως έν τοις άγγλομερικανικοις κοινοβουλοϊς και αύτη εϊνε ή ρητορική των καιρῶν μας. Μαζύ με τόν ρωμαντισμόν, με τά Συντάγματα και με τās επαναστάσεις, παρήλθε και ή ρητορική του κόμπου, του ένθουσιασμοϋ και τής φλυαρίας. Και αύτοι οι φυσικοι ρήτορες σήμερον άγορευόντες άποπειρῶνται νά πραύνωσι τās εξάψεις των. Η κατάχρησις αύτη τής ρητορικῆς εϊνε άκριθῶς εθνική, ρωμαϊκή. Όμιλοϋν περι άλαταποθηκαρίου μετά του αυτού πάθους μεθ' οϋ έρητόρευεν ό Δημοσθένης κατ'ά Φιλίππου και ό Κικέρων κατ'ά Κατιλίνα. Η ρητορική αύτη εϊνε κατ'ά τά έννέα δέκατα κήρυξις πτωχεύσεως τής λογικῆς, έπιχειρημάτων, ένίοτε και του δικαίου. Έάν είχομεν έξουσίαν, θα τήν κατηγοροϋμεν δια νόμου.

Συγχαίρομεν τόν κ. Λεωνίδα Δεληγεώργην όστις τήν

κατήργησε δι' έαυτόν και συμβουλευόμεν πολλούς νά τραπώσιν επί τά ίχνη του.

Ο άτυχῆς Στούπης, ό μόνος μεταξϋ των λογίων, — πλήν ενός άλλου, δυσωνόμου προαγωγου, — τόν όποιον έστρατολόγησεν ό άφρόρητος πλέον εϊς τήν έλληνικήν κεινωνίαν καταντήσας δια τά επανειλημμένα σκάνδαλα, τά όποια γεννηθ, Μενέλκος Νεγροπόντης, πάλιν τά μετέρθε με τās ιστορικῆς του άναμνήσεις. Ο άγαθός νέος και έλλοτε γραφῶν εϊς ήμερολόγιον μεζ παρέστηεν όλους τους Αθηναίους φοβερούς πριαπιστάς. Μετά μεσημβριαν, έγγραφεν, ότι οι Αθηναίοι όλoi θύομεν τῷ Πριάπῳ. Η ύπό τοιαύτην μορφήν παρουσία όλων των συμπολιτῶν αυτού εϊς τήν θερμήν του φαντασίαν ήδύνατο νά περζεγήθῃ, ένν δέν έξηγείτο ύπό των μυθολογικῶν πλανῶν του άκαταλήπτου ή μάλλον καταληπτικού συγγραφέως των Συνταγματικῶν πλανῶν! Και τώρα λοιπόν ότε παρέβάλε τήν ύπόληψίν του προς τήν γυναίκα του Καίσαρος, τήν όποιαν ή ιστορία και οι «Νέαι Ιδέαι» παρουσίασαν ως πόρνην, πάλιν έγινε θύμα ιστορικῶν πλανῶν, διότι ήμεϊς γνωρίζομεν τόν κ. Στούπην άνίκανον νά διαπραξη έν επιγνώσει τοιαύτην άνηθικότητα. Μακράν λοιπόν του τοιούτου εδάφους, τής Ιστορίας και τής μυθολογίας, λεπτεπίλεπτε Τάσο ή Τασάκη, άφου σου άνοίγονται τόσοι όρίζοντες άνθῶν, λεβήτων, θά έκφυλλίσω, πυροτεχνήματα, άποκεντρώσεων, ασδόλης, εϊρμού, νημάτων κτλ.

Ο μανιώδης μεταξϋ των όμογενῶν κ. Νεγροπόντης εκυλίσθη και πάλιν δίκην μεθύσου εϊς τās στήλας του έγχοριου τύπου ως ήθικός πλαστογράφος κειμένων. Τί άνθρωπος! Μηδαιμικός πλασθεϊς έκ φύσει, πλουτίσας έκ τύχης και εξ είδικῆς περι τό είδος τοϋτο του έμπορου Ικανότητος και δια των μέσων τά όποια περιγράφει ό έκ Κωνσταντινουπόλεως βιογράφος του έν ταϊς «Νέαις Ιδέαις» και ως έκ των συγγενειῶν των εξ αίματος και των εξ άγχιστείας ζητεί νά παίξη ρόλο σπουδαίου άνθρώπου έν Αθήναις, ή δέ μαγία του συνίσταται εϊς τό νά βλέπη τό όνομά του έν ταϊς έρημερίσι. Διοργάνωσε και προεκάλεσε μίαν δίκην, εϊς ήν έσύρθη λειπόθυμος, κλαψάρης και καταγέλαστος, άπαλλαγείς του φρέσκου ένεκα τής ένόχου έπιτεικίας του δικαστηρίου και των μέσων, και των χατηρικῶν, τά όποια έβαλεν εϊς ένέργειαν, έξευτελισθείς νά παρακαλέση όλους τους δυνάμενους, και ών τινά άπεκάλυψε προς αίσχός του ό κ. Εισαγγελεϋς από του δικαστηρίου, εξήτησε νά δώση δημοσιότητα μειζονα εϊς τά τής δίκης εκείνης, αλλά και συγχρόνως ίνα κολύβη όλίγον τόν έαυτόν του, επέτρεψεν εϊς τό factotum αυτού, τόν Αναστάσιον Στούπην, περι τής διανοητικῆς άνικανότητος του όποιου πάντοτε είχομεν μίαν ιδέα, αλλά και μίαν ιδέα περι τής ήθικῆς αυτού άγαθότητος, τήν όποιαν μεζ εκλόνησεν έσχάτως, νά πλαστογραφή ή ή τά πρακτικά και νά παραστήση δύο άγαπητούς, δύο έντίμους, δύο αξιολόγους νέους, τους Ικανούς στενογράφους Βάρλαν και Μάρκον Μίνδλερ, ως ζητήσαντας εϊς βάρος τής συνειδήσεώς των νά θωπεύσωσι τό χρυσίον διεφθαρμένου πλουσίου. Εϊναι πράγματι εύτύχημα δια τήν κοινωνίαν μας, ότι είχομεν άκόμη νεολαίαν τοιαύτην, ήτις νά ραπίζη δυνατά τους άρχείους, άδιαφοροϋσα δια τά μέγαλα και τόν πλοϋτον και τους άτίμους διορισμούς, τους όποιους λαμβάνουν από ύπουργόν Παπαμυχαλόπουλον

και τους όποιους δέν άκυροῖ δυστυχῶς ό διάδοχός του κ. Τρικούπης.

Αλλά ό λοιπός τύπος τί έκαμε; Σιωπήν πλήρη! Η «Νέα Εφημερίς» έδημοσίευσε τήν διαμαρτυρησιν των κυρίων Μίνδλερ και Βάρλα' δέν ήδύνατο νά στηλιτεύση τήν καταγγελλθεισαν κακοήθη πραξη; Η «Εφημερίς» έδημοσίευσε τήν ώρσίαν διαψευσιν του κ. Μπουρίδου. Δέν ήμπορούσε νά γραφή μίαν λέξιν, αύτη ή κοπομένη εναντίον των συκοφαντῶν, όταν οι συκοφαντούμενοι τύχων άπό τό συγγενολόγιόν τής; Ο «Αϊών», ό άναγκασθείς δια τό κερδοσκοπικόν των πνεϋμα νά διώξη τά χρηματιστικά δελτία του Νεγροπόντη και νά τόν άναγκάση νά καταφύγη εϊς τήν πτωχήν «Παλιγγενεσίαν», αύτός ό έχων τόσον δηλητήριον όταν πρόκηται νά εκδικηθῃ τόν Βασιλέα, δέν ήξίωσε οϋτε προσοχής τό κοινωνικόν αυτό σκάνδαλον.

Διατί δέ ή σιωπή αύτη; Διότι ό Νεγροπόντης είναι πλούσιος; Και τόν κολακεϋουν όλoi δια τοϋτο;

Ο τύπος μας λοιπόν είναι τύπος διεφθαρμένου, τύπος συμφερόντων, τύπος κολαξ, τύπος τυφλός, άσυνειδήτος, κακοήθης, τύπος δια τόν τύπον;

Τούτο μόνον δέν δυνάμεθα νά εξηγήσωμεν χωρίς ελαφροζς μομφῆς προς τόν δημοσιογραφικόν ζήλον των «Νέων Ιδεῶν», πῶς τόσφ σοβαράν επιστολήν, διαχείουσαν άπκίσιον φῶς εϊς χρακκτήρας, τους όποιους ένομιζομεν όλον τό κοινόν ολιγωτερον κακούργους και ολιγωτερον επικινδύνους τήν εϊχε παρερριμένην εϊς τόν χαρτοκόφινόν τής; ή συναδελφος και δέν θα τήν έδημοσίευεν, ένῶ ήτο τόσφ οικοδομητική τής κοινωνίας δια τās περι Νεγροπόντηδων και Βαλιζίνων κρίσεις τής, ένν μή έμεσολάθει έπεισοδιον πειραζαν τήν προσωπικήν φιλοτιμίαν του Διευθυντοϋ των «Νέων Ιδεῶν». Οι δημοσιογράφοι πρέπει νά ήναι γενναίοι ή νά μήν ήναι.

Εϊς τήν καθ' έκαστα άνάλυσιν τής μετά τής Πιστωτικῆς Συμβάσεως ό κ. Λεωνίδας Δεληγεώργης ύπερησπίσθη τά συμφερόντα του τόπου κατ'ά παντός δόλου και πάσης κακής συνειπειας; ήδύνατο νά εχη ή Σύμβασις μή καλῶς συντασσομένη.

Ιδίως αξιέπαινος ήτο ή πρόνοια περι τοϋ έκ των προτέρων φραγμαϋ πάσης άνοικτῆς θύρας δι' ής και οι σιδηροδρόμοι ήδύνατο νά εκμεταλλευθῶσι ύπό πνεύματος όμογενικοϋ, ήτοι ληστρικοϋ.

Ίδου οι παρατηρήσεις του περι τοϋ άρθρου, του άφροϋντος τήν μεταβίβασιν των δικαιωμάτων τής Πιστωτικῆς εϊς άνώνημον έλληνικήν εταιρίαν:

«Υποθέτω ότι δια τοϋ άρθρου αυτού ή κυβέρνησις δέν άποξενούται του δικαιώματος, νά εγκρίνη δια βασιλικῷ διατάγματος τήν εταιρίαν, ήτις θα σχηματισθῃ δυνάμει του άρθρου αυτού. Υποθέτω όμως ότι ή Πιστωτική Τράπεζα ύποβάλλει καταστατικό, τοιοϋτο τῆ νέῃ εταιρίᾳ, όπερ ένεκα των έν αυτῷ ὄρων άδύνατον νά εγκρίνη ή Κυβέρνησις. Αναφέρω ένπράδειγμα. Υποθέσατε ότι ή Κυβέρνησις ύπολογίζει ότι ό σιδηροδρόμος θ' άπειτήση δαπάνην ολικήν 20,000,000 φράγκων, ή δέ άνίδροχος εταιρία βάρυνη αύτην με πέντε ή εξ πρόσθετα εκατομμύρια, και ζητεί τοσοϋτου ποσοϋ μετοχῆς, ως μέλλει νά διαβίσωμεν έν τῷ τόπω. Τί είναι περιττόν τό όποιον προσθέτει ή εταιρία; Εϊναι άποζημίωσις ή κέρδη των πρώτων ιδρυτῶν; Αυτό δέν είναι άπίθανον νά γείνη' δέν πιστεύω, ότι θέλει τό πράξει ή Πιστωτική Τράπεζα, άλλ' εϊναι και ένδεχόμενον. Λοιπόν υποθέτω, ότι και ή

Κυβέρνησις δέν τό εγκρίνει' τί θα γείνη; θα γείνη εκπτώσις ή Εταιρία; Οχι βεβαίως, επί τήν εκ του άριθμοϋ ύποχρέωσιν κατ'ά τύπους τήν εξέτελεσεν. Αλλα χροϋ ή αϋτοκρασία αϋτή και ή κερδοσκοπία περιωρισθσαν' άλλαχροϋ οι ιδρυται σιδηροδρόμων δέν έχουσι δικαίωμα νά λάβωσι τās προκαταβολις αυτών, ή έν στήριζονται επί δικαιολογικῶν έγγραφων, αλλά θα εγκρίνη ή γενική συνέλευσις των μετόχων μετά τήν δημοσίαν έκδοσιν των μετοχῶν. Τί θα γείνη;

Ο κ. Α. Δεληγεώργης δια των ολίγων τούτων απέδειξεν ότι ως πολιτευόμενος δέν θα κολακεϋση τās ήμισα έντίμους και τά μάλιστα κακοήθεις τάσεις, τās όποιας άνέπτυξεν έν τῆ μικρῆ μας κοινωνίᾳ ή από Κωνσταντινουπόλεως καταρρεύσασα όμογενική άπληστία, ήτις ήγειρεν επίσημον κόν εϊς τήν Αγίαν Ληστείαν — τό Χρηματιστήριο — θεότητα εθνικήν, εϊς ήν προσφέρει ολοκαυτώματα τά βαλάντια και τās ύπάρξεις τόσων άτυχῶν οικογενειῶν.

Εχαρήμεν κυρίως δια τήν πανηγυρικότητα μεθ' ής έτελέσθησαν προχθῆς έν τῷ Δημοσίῳ Γυμναστηρίῳ οι δημοσιαι εϊς τήν γυμναστικήν εξετάσεις των μαθητῶν των Γυμνασίων. Ενωπίον πολλῶν άρχῶν και κόσμου πολλοϋ και μουσικῆς και μουσικῶν και ζεθωριασμένων μερπεντέδων όπως σιαζῶσι τήν έν φωτογραφικῷ συμπλέγματι παρουσίαν τής βασιλικῆς οικογενειακῆς και πλήθους άλλου δια τῶν κηκλίδων έν περιτειχίσματι άπολαμβάνοντες, έτελέσθησαν οι εξετάσεις ύπερδικοσιῶν μαθητῶν μετά μοναδικῆς τάξεως, και άφου έπρολόγισεν ολίγα εντά ό Διευθυντῆς κ. Φωκιανός.

Ο κ. Φωκιανός έν άληθει συνκισθήσει των διαστάσεων και τῆς σοβαρότητος, ήν πρέπει νά λάβη παρ' ήμιν ή γυμναστική, ώμολόγησεν ότι ουδέ τό εκκροστον των όσα εδει γενέσθαι εγένοντο και ότι όχι πράξεις προσεκίλεσε τήν κοινωνίαν ίνα επιδείξη, αλλά μόνον ιδέα.

Η ιδέα όμως αύτη εξεδηλώθη δια των λαμπροτέρων χρωμάτων έν άρμονικῆ και ρυθμικῆ άσκήσει των μαθητῶν κυρίως δια κονταρίων εϊς στρατιωτικῆς κινήσεις και έλιγμούς και εϊς άλλα τής επιρρώσεως των μυῶν και εύθυμειας και πλαστικότητος του σώματος γυμνάσια. Εγένοντο τοιαυτά τινά άνορηθητικά και επί του διζύγου. Έν δέ τῆ καθημερινῆ του έτους άσκήσει γίνονται και πολλά άλλα και άλμα και δίσκος και επί του μονοζύγου άναπτέρωσεις και λοιπά.

Ολοι οι κινήσεις εγένοντο μετά μεγάλου ρυθμοϋ, ύπακούουσαι στιγμηδόν εϊς τήν προστακτικήν βοήν των άθλητικῶν πνευμόνων του διευθυντοϋ.

Ολα αυτά καταρβώθησαν με τ'ά ψέματ'α' διότι ή κατάσταση του Δημοσίου Γυμναστηρίου είναι εϊς κακήν κατ'άσταςιν. Η γέφυρα είναι έτοιμόρροπος' πολλά διζυγα έπίσης' άλλήρωσιν — των σπουδαιοτέρων τής γυμναστικῆς όργάνων — δέν ύπάρχουν ή δέκα ζεύγη διαφόρου μεγέθους άνά έν, ένῶ έπρεπε νά ύπάρχωσι τό ολιγωτερον εκατόν ή δικοσία. Τά περι τό προσωπικόν των διδασκαλῶν άποβαίνου πολλῆς άναντα, κάταντα, ρουσαφενικῆ. Τινές των καθηγητῶν των γυμνασίων, έν οις και θεολόγοι τας, κατ'ά τήν όμολογίαν του κ. Διευθυντοϋ, άντέδρων εϊς τήν φοίτησιν των μαθητῶν εϊς τό Γυμναστήριον. Έκ των Γυμνασιαρχῶν αξίως επάينو είναι ό κ. Γραμματικόπουλος μετά ζήλου παρακολούθησας τήν προδόν των μαθητῶν εϊς τήν γυμναστικήν.

Αλλά και τά γενόμενα είναι πολλά και τοϋτο κατ'

μέγα μέρος όφείλεται εις τό προκληθέν βασιλ. διάταγμα ύπουργούτος του Μαυροκορδάτου, πρώτου δώσαντος τήν μείζονα ώθησιν, δι' ου ή γυμναστική άποκατέστη μαθημα ύποχρεωτικόν.

Ο κ. Λομβάρδος βαινει επί τὰ ίχνη εκείνου· άλλ' έπειδή ο κ. Μαυροκορδάτος έλαβε τήν πρωτοβουλιάν, έλπίζομεν ο κ. Λομβάρδος να συμπληρώση τό έργον, άπαξ δια παντός λαμβάνων γενναίαν άπόφασιν περί πλήρους κατάρτισμού του Δημοσίου Γυμναστηρίου και σύγχρονον συγκρότησιν παραρτημάτων παρ' εκάστω Γυμνασίω.

Επί τούτοις συγχάριζομεν τόν κ. Φωκιανόν επί τή θέρμη, ην άνέπτυξεν ιδίως κατά τό έτος τούτο και τόν προτρέπομεν να συστηματοποιήση κατά τό έπίον τας ένεργείας του, συνδέων τό όνομά του μετά τής έπιστημονικής άνασυστάσεως τής γυμναστικής εν τή πρωτευούσῃ του τόπου.

Εις τήν προσοχήν τής Διευθύσεως του Τραχυδρομείου : Φύλλα μας στελλόμενα εις Κύμην χάνονται. Φύλλα μας συνδρομητών εν Ακρίσση η χάνονται η δίδονται τήν έπαύριον τής εκείσε άποστολής των. Φάκελλοι όλόκληροι εκ 50 φύλλων εκαστος δια Αξίρσσαν άπωλείθησαν.

Ο κ. Γεώργιος Σουρής αναγγέλλει τήν εκδοσιν δύο τόμων ποιημάτων αυτού. Ο πρώτος τόμος θά περιέχη ποιήματα δημοσιευθέντα μεν ήδη, άλλα τὰ όποια εύχάριστως θ' άνζυγωσθώσι και πάλιν, άλλα δια τήν παντοτεινήν καλλονήν των και άλλα ως δημοσιευθέντα πρό τούτου καιρού, ώστε εις όλους μας θά φανώσι νέα. Ο δεύτερος τόμος θά πληρωθῃ νέων ποιημάτων άλλου κόσμου παρὰ τόν συνήθη τής τρεχούσης πολιτικής, εξ ου συνήθως έμπνέεται. Θά ηναι λοιπόν τὰ πλείστα άπροσδόκητα και θά ιδώμεν όλοι εν τῷ Β' τόμῳ νέον Σουρην, τόν όποσον έρανταζόμεθα ίσως, άλλα δεν άπηλάσασμεν έτι, διότι οι όροι τής κοινωνικής ύπάρξεως δεν τῷ επέτρεψαν εισέτι να φανῃ άκέραιος εν μεγάλῳ τινι έργῳ, ένδελχοῦς έμπνεύσεως και κατεργασίας. Ένω εκ τών μικρών δοκιμιών σκηνών, ως αι "Αλλ' Αντ' άλλων», ο

9=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ"=9

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(16ε αριθ. 299)

Σκεπτικιά.

Τήν έπιούσαν από πρωίας οι φοιτηται είχαν συναθροισθῃ εις τὰ προπόλια του Πανεπιστημίου και πάλιν κραυγάζοντες δι' όλης τής ημέρας κάτω τό ύπουργείον.

Τὰ πράγματα είχαν εκτραχυνηθῃ, ο λαός ήτο διατεθειμένος εύμενώς ύπερ των φοιτητών.

Το λεχθέν υπό του Τάκερμαν ότι τό έλληνικόν Πανεπιστήμιον είναι έστία πάσης κομματικής διαρρέσεως, και

"Αποχαιρετισμός του Γιάννη», ή "Επάνοδος», ή "Επιδημία», τὰ όποια και εν τῷ θεάτρῳ παρεστήθησαν εν μέσω άνεννάων γελώτων και φαιδρού ένθουσιασμού, ών εξ όλων των νεωτέρων Έλλήνων ο Σουρής μόνον ήξιώθη εις τόσῳ ύπερ αυτού εύνοϊκήν άντιθεσιν προς τήν συνήθη ψυχρότητα, μεθ' ης συνήθως τὰ πρωτότυπα γίνονται δεκτά υπό του κοινού, έφάνη ότι ήδύνατο μέχρι μεγάλης κωμωδίας να ύψωθῃ, εκ τού έδίδετο άνεσις και μόνον άνεσις.

"Αλλ' ή πολιτική, ή μόνη ήτις ήδύνατο να έπιτρέψῃ εις τόν έναίριον Σουρην πραγματικήν ύπαρξιν επί τής κλασικής αυτής γῆς, καθό συνδέσασα αυτόν μετά των έφημερίδων, εξ ανάγκης κατεκεράτισε τήν έμπνευσίν του εις μικρά καθημερινά έργα, τὰ όποια φέρουσι τήν σφραγίδα τής δημιουργικής εύφυίας και τής ίσχυράς πρωτοτυπίας, και άποπέουσιν όλα τό άρωμα του άνεξαρτήτου και άπαθούς σατυρικού, άλλα φέρουσι συγχρόνως και τόν τύπον τής γεννήσεως των, συλλαμβανόμενα και βλέποντα τό φῶς εν ώρισμέναις ήμέραις και ώραις, αυτά τὰ τυχοδιωκτικά πλάσματα ποιητικής φαντασίας.

Η εκδοσις των ποιημάτων του σκοπόν έχει να προικίσῃ τόν Σουρην με όλίγην ήσυχίαν, επί δεκαετίαν ήδη άγνόητομενον εν τῇ καθ' ήμέραν πολιτικῇ, θερμότερον, άγρότερον και άποτελεσματικώτερον μεταξύ όλων των άνεξαρτήτων δημοσιογράφων— διότι είναι δημοτικώτερος όλων μας—και εκ του άγῶνος αυτού μη προσπορίσαντα δια τήν όλικήν του ύπαρξιν — διότι ουτε επί βελούδου έγεννήθη, ουτε τό πνεύμα αυτού ήθέλησε να καθυποτάξῃ υπό τούς κανονισμούς βιοτεχνικού τινος έπιχειρήματος — ουτε τὰ κατά μήνα εισοδήματα των έφημεριδοπωλών παιδων.

Η κοινωνία όλη τόν άγαπᾷ, τόν λατρεύει σχεδόν, όλαι αι τάξεις τέρονονται με τήν χάριν του πνεύματος, τής φράσεως και του στίχου του, με τήν εύθυμίαν τής πρωτότυπου άπόψεως, μεθ' ης βλέπει αυτός τὰ πράγματα, με τήν όρθοφροσύνην, ήτις άντανακλαξ εν τοις γραφομένοις του, έχουσα ίσως τήν πηγήν της από τής προς μητρος γιακής καταγωγῆς του, με τήν δύναμιν, ην ένίοτε περιβάλλεται, και με τόν βαθύν, υπό των ήλιθίων, μόνον μη έννοούμενον, πόλεμον, εν εν εκάστη στροφῃ του διεξάγει κατά των ήθικοπολιτικών ελαττωμάτων και τής διανοη-

τι εκειθεν διδεται τό σύνθημα πάσης πολιτικής διαταραξεως, ήλθέουε τότε εν όλη τής λέξεως τῇ σημασίᾳ.

Οι τότε φοιτηται δεν ήσαν παιδάκια μόλις χναζόντα, ήσαν μυστακίαι άνδρες μεστοί παντός εύγενούς φρονήματος.

Το Πανεπιστήμιον ήτο πράγματι άσουλν ως ιερόν βήμα τής Έκκλησίας.

Οι άνδρες του Όθωνίου Πανεπιστημίου δεν έπηρεκούντο μόνον εις γελοίας ζητωκραυγάς και έτι γελοιωδεςτέρας φωνασκίας, έλογχίζοντο, άλλα δεν διελύοντο δια καταβρέγματος πυροσβεστικής άντλίας. Έγίνωσκον να σύρουν τόν λαόν κατόπιν αυτών, να ήγούνται εις τήν διαδόσιν πάσης εύγενούς ιδέας, να έμμένωσιν εις τας άπαιτήσεις των, να συγκλονώσι και καταρρίπτωσι κυβερνήσεις και να επιβάλωσι τας άπαιτήσεις των εις τήν βασιλειαν.

Εις τήν λόγην του στρατού άντέτασσαν λίθους και δεν ύπεχώρουν.

Ητο ή τότε νεότης του Πανεπιστημίου όσον γενναίοφρων τοσοῦτον και άνδρεία.

Ητο πράγματι τό Πανεπιστήμιον τότε φ λ ο γ ε ρ ο κ α μ ι ν ι και ουχι έστία τέφρας και ήμιμαθείας.

τικής καταπτώσεως, ύψούμενος εν τούτῳ εις αληθῆ κλασικόν σατυρικόν.

"Αλλ' ή κοινωνία εξ ανάγκης δια τό περιωρισμένον τής αναπτύξεως και του πληθυσμού κρατεί τόν τύπον άκομα εις σπάργαν και δεν τόν άρίνει να άνταμείψῃ κατά τήν άξίαν του τούς σπανιωτέρους αυτού έργατας. Εις ην κατάρτασιν διατελει ο τύπος, ο Σουρής ως δημοσιογράφος δεν άμείβεται ουτε δια τό εκκατοστόν τής άξίας των έργων του, δια να όμιλήσωμεν έμπορικῶς περι ποιημάτων. Διότι είναι εξ εκείνων, οτινες δεν άναρπώνονται ουτε πολλοί εις δεδομένην τινα περιόδον, άλλ' ουτε δύο· αν τό σπάνιον λοιπών άποτελῃ τήν βάση τής άξίας, ή άξία ην άντιπροσωπεύει τό ποιητικόν τάχυντον του Σουρῆ δεν δύναται να έξαργρωθῇ δια των διωδύλων τής άγοράς του φύλλου εν ψ γραφει, φύλλου άντιπροσωπεύοντος τόσας άνάγκας.

Ο,τι δεν έγένετο λοιπόν έως τώρα, είναι δικαίον να γινή δια τό μέλλον. Θά ήτο πολύ βάρβαρος ή έγκατάλειψις εκ μέρους τής κοινωνίας μιᾶς ποιητικής ύπάρξεως, ήτις επί δικαετίαν δωρεάν σκορπίζει τὰ άνθη της, τόσῳ αναψυκτικῷ και ψυχαγωγικῷ άρώματι.

Δια τούτο οι συναδελφοι του κ. Σουρῆ άπερασίσαμεν μετ' ιδιάζοντος φίλτρου να έπιστατήσωμεν εις τήν κυκλοφορίαν των άγγελιων και να γινή έγγραφῃ όσῳ τό δυνατόν πλείονων συνδρομητών. Δεν θά κοπιάσωμεν δε πιστεύομεν πολύ προς έπίδειξιν τούτων σκηνών. Διότι δεν πρόκειται να δημιουργήσωμεν συμπαθείας, άλλα να κινήσωμεν κεκτημένας τοιαύτας. Και εις τήν σφαιραν τής νεολαίας, και εις τόν έμπορικόν κόσμον, και εις τόν πλανήτην των κυριών και εις αυτόν τόν γαλαξίαν των πρακτικωτέρων γερόντων και εις τὰ σύννεφα των παπᾶδων ο Σουρῆς άγαπάται. Εις όλους δε αυτούς τούς κόσμους ή έμφάνισις τής άγγελίας θά ύποληφῇ ως άντατολή πυθεινῆς ευκαιρίας όπως εκδηλώσασι πρακτικώτερον τήν προς τόν ποιητήν αγάπην των.

Η δημοσιευσις τής άγγελίας δεν έχει κύριον σκοπόν τήν εκ των προτέρων έγγραφῃν συνδρομητών, διότι τὰ έργα του Σουρῆ άμα δημοσιεύομενα και άρπαζονται. "Αλλ' έχει εἶον σκοπόν τῇ προπληρωμῇ του

Ο εκ του Πανεπιστημίου πολιτικός σᾶλος ειχε μεταδοθῃ και εις τὰ κατώτατα κοινωνικά στρώματα.

Ο λαός έβόα :

— "Αν τολμήσουν να βάλουν χέρι κατά των φοιτητών, ο βασιλεύς θά πάῃ από 'κει ποῦρθε.

Ο διευθυντής τής άστυνομίας, καθ' ου πλέον κατεβών πάντες, ήναγκάσθη να παραιτηθῃ.

"Αλλὰ τήν παραιτήσιν του οι φοιτηται δεν έθώρησαν έπαρκῆ ικανοποίησιν, άπήτουν και τήν πτώσιν του ύπουργείου.

Αι άπαιτήσεις των μετετράψησαν.

Ηθελον τόν καθορισμόν του διαδόχου, τήν σύστασιν τής έθνοφυλακής και τήν πραγματικήν του Συντάγματος λειτουργίαν.

Το φιλελεύθερον πνεύμα ειχε μεταφερθῃ εις τόν στρατόν, αι δε γυναίκες ώμίλου μετὰ πρωτοφρονούς θράσους κατά τής βασιλείας και ένέσπειρον τήν τόλμην και εις αυτά τὰ νήσια.

Ο βασιλεύς περιεφρονείτο έπίδεικτικῶς.

Εις τας όδους ο λαός τῷ έστρεπε τὰ ρῶτα, οι δε εκ-

αποτειμίου, όπω; καταστῆ δυνατή ή εκδοσις των δύο τόμων εκτυπωθησομένων φιλοκάλως.

Τὰ γραφεία του "Εώνος, τής "Εφημερίδος, τής Νέας "Εφημερίδος, των Νέων "Απειών, του "Αξιμαχῆ και του "Αἰώνος δέχονται έγγραφῆς προπληρονότων και μη προπληρονότων συνδρομητών.

Ας ιδώμεν πόση είναι ή μαγνητική δύναμις των φύλλων αυτών και τί άξίαν έχουσι όλα τὰ πλατωνικά φιλοφρονήματα των όποιων έτη όλόκληρα είναι άντικειμενον ο συγγραφεύς των άγγελιομένων ποιημάτων.

Σοβαρωτάτας σκέψεις περί των αιγυπτιακών πραγμάτων έγγραφεν ή χθεσινή "Νέα "Εφημερίς. Συναίσωμεν αυτάς κυρίως εις τήν μελέτην του κ. επί των "Εξωτερικών ύπουργού.

Η πτωχή ή Γαβριέλλα! Ητο καλλιτέχνις, ήτο αιδής, ήτο μαυρομυτα, ήτο καλοκαμωμένη, ήτο έξυπνος, ήτο φαιδρά, έσομόλογος, κανονικωτάτη, σεμνή τήν μορφήν και τούς λόγους και τό ήθος. Είχε και τόν έραστήν της, τόν Φ. εκ Πειραιώς, άλλάσσοντα τας έρωμένες του με τήν αυτήν ταχύτητα, μεθ' ης κάμνει τὰ ταξειδιά της ή "Εταιρία, ης είναι Πράκτωρ. "Εξήτησε ν' άλλαξῃ και αυτήν. "Αλλ' ή Γαβριέλλα ειχε παρει τὰ σωστά τὰ ελαφρά αυτά κ' ένίοτε εγκληματικά έρωτήδια των ήμετέρων δαυδηδών. Λέγεται ότι ο Φ. τής έφέρῃ Ιπποτικά, όσον άφορᾷ τό ζήτημα τής ύπάρξεως. "Αλλ' ή Γαβριέλλα δεν έννοούσεν ιπποτισμόν χρημάτων, άλλα ιπποτισμόν καρδιάς. Και προχθές λοιπόν μεταβαίνει εις τήν οικίαν του, του άρίνει επιστολήν, εκκενόνει δις πιστόλιον εις τό στόμα της και πιπτει έντός του δωματίου του έραστοῦ της, του δωματίου του όποιου ή άτμοσφαίρα τις οίδε ποικα αισθήματα άντι όζυγόνου έκρυσπεν. Άφιος και μιαν επιστολήν προς τόν άδελφόν της και άλλην προς τήν άδελφήν της. Η κούμένη ή Γαβριέλλα ήτο τόσον καλή, τόσον γελαστή, τόσον εύμορφη και... τόσον γενναία. "Αδιάφορον θά ειπωσιν οι φιλοι του Φ. ήτο... ως μη είπομεν τί θά ειπωσιν ή σχολή των διεφθαρμένων ήτις θά ειχε δικαίωματος επί τής άνδρικής φύσεως, αν ειχε ίχνη

τός των καφεψείων καθήμενοι ουτε άπεκαλύπτοντο, ουτε ήγειρόντο κατά τήν του βασιλέως διαβάσιν.

Το : "Θά τόν διώξωμε τόν κουφό», ειχε καταντήσει φράσις τής μόδας.

Η Μαριγούλα ήτο ήδη κατενθουσιασμένη.

"Ελάμβανε μέρος εις τας πολιτικᾶς εν οικῳ συζητήσεις και παρώτρυνεν αυτάς να έμμένωσιν εις τας άπαιτήσεις των, και επί τέλους άπεφάσισε να θγάλλῃ λόγο.

Πάντες οι γνώριμοί της παρεκλήθημεν να οδηγήσωμεν τας οικογενείας μας εις τόν οίκον αυτης εν ώρισμένη ήμέρα όπως τήν άκούσωσιν.

Τῷ όντι, κατά τήν καθορισθεϊσαν ήμέραν, ή αϊθουσα του οικου τής Μαριγούλας ήτο πλήρης παρθένων και φοιτητών.

Οι όφθαλμοί της εξήστραπτον και ή μορφή της ειχε λαβει έντελῶς άρρενωπήν φυσιογνωμίαν.

Εφώρει τό σέκτο φουστάνι της και τόν άπλοῦν σάκκον.

Εφερε κόκκινη κορδέλα 'ς τό λαιμό και κόκκινος ριόγκος περιεκόσμηι τόν τής κόμης της κρόβιλον.

Είχε και ένα γαρούφαλο εις τήν μεσαίαν του σάκκου της κομβιοδόχην.

της καρδιάς της Γαβριέλλας. Αύτη ἀπήλλαξε τώρα τὸν Φ. ἀπὸ τὸ βῆρος της, καὶ δύνανται αὐτὸς πάλιν ἐλεύθερα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δουλειά του.

Τί λογικὴ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος»: Ἐπειδὴ ἡ Βουλὴ ἐδέχθη τὸν Μωραϊτίνην, νὰ δεχθῆ καὶ τὸν Σιβιτανίδην! Ἐπειδὴ ἐπράξεν ἐν ἐγκληματι, νὰ διαπραχῆ καὶ ἄλλο! Ἐπειδὴ δὲν ἐτιμώρησε τὴν Αἰγιναν, ν' ἀρίστη ἀτιμώρητον καὶ τὴν Καλκμπάκην! Ἐπειδὴ ἔχει ἐν στίγμα, ἄς προσθέσῃ καὶ δεύτερον!

Τὰ θεατρικὰ τοῦ Φαλήρου δὲν εἶναι ὅπως τὰ ἀντελήφθημεν πρώτῃν φορὰν ἐν τῇ σκοτεινῇ παράγκῃ τοῦ Βουθουῦ ὅπου εἶχον ἀκούσει εἰς πρόβα: ὀλίγας φωνὰς, εἰμεθα καὶ παραγεμισμένοι ἀπὸ πληροφορίας ἐνδιαφερομένων. Ἐκείμαμεν καὶ κατὶ συγχύσεις φοβεράς. Ἐταυτίσαμεν τοὺς δύο τενόρους. Ὑπελάθωμεν τὸν Καύλαν διὰ Λατῦ. Ἐνῶ ὁ Λατῦ προηθὲς παρουσιάσθη εἰς τοὺς Δραγόνους εἶναι μὲν νεώτατος ἀλλὰ μόνον νεώτατος. Ψάλλει μετὰ δυσκολίας καὶ μετ' ἐξάφως κωμικῆς. Τίποτε χρυστάλλινον δὲν ἔχει ἡ φωνή του. Ὁ Καύλας εἶναι πολὺ δροσερότερος, μεθ' ἧλπεν τὴν διαμικτύρησιν τοῦ ὀνόματός του. Ἡ Λασσάλ εἶναι κατὰ δύο ἔτη προεστώτερος. Καμμὶ ἀλλή διαφορά, πλὴν τῆς παρόδου δύο χρόνων, ἀποτυπωθεῖσα καὶ εἰς τὸ ἄσμα καὶ εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν της. Ἄλλ' ὡς εὐρημα τοῦ κ. Κατσιμπαλη πρέπει νὰ ἐκληφθῆ ὁ βαρύτερος κ. Μπορέλ. Ἄ! λόγον δὲν ἔχει. Εἶναι ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καπαδοκίας, καὶ ἐπειδὴ οἱ συμπατριῶταί του εἶχαν ἐνθουσιασθῆ ἀπὸ τὰ χειρουργικὰ του, τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Ὄρειον τῆς Τραπεζοῦντος, ὅπου ἐτελειοποιήθη. Μεσολαβήσῃ δὲ τοῦ φίλου μας καὶ συμπολίτου του κ. Ἰεροκλῆ προσελήθη εἰς τὸν φαλακρὸν θάσον. Ἡ Ἰωάννα Ἄνδρᾶ ἐξέκκοιθη νὰ φέρῃ τὰ κλαψιάρικα μουτρά της ἀπὸ τραγοῦδι ὅμως δὲν πάγει κακὰ. Ἐν γένει ἀπὸ τὰς πρώτας κρίσεις μας ἀφαιρέσατε ἐν 50]00 καὶ ἔχετε τὴν ἀλήθειαν. Τί νὰ σὰς κάμωμεν. Εἰμεθα προεξοφλητικὴ Τράπεζα εἰς τὰ θεατρικὰ μας.

Ἐρυθρὰ καὶ ὑποτρέμουσα ἐπλησίασε τὴν ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης τράπεζαν καὶ ἐπακούμισε τὴν ἀριστερὰν ἐπ' αὐτῆς παλαμν.

Διευθέτησέ πως τοὺς πρὸ τοῦ μετώπου της ἀτάκτως καταπιπτοντας βουστρύχους τῆς κόμης καὶ εἶπε τὸν λόγον ἀποτόμως ἀρχομένη:

«Ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς, κυρίαί, αἵτινες ἐλάβατε τὴν καλωσίην νὰ με τιμῆσετε.

Ἡ τοῦ Πανεπιστημίου νεότης πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀνέλαβε τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα, ὅπως ἐκ παντὸς μέσου ὑπερασπισθῆ τοὺς ἐλευθέρους τῆς πατρίδος μας θεσμούς, τὸ Σύνταγμα.

Ἐπρέπει νὰ ἐλθωμεν ἀρωγοὶ αὐτῶν κατὰ τὰς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις.

Δὲν εἶναι πρώτη φορὰ, κυρίαί, καθ' ἣν, ὡς Ἑλληνίδες, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες θ' ἀντιτάξωμεν τὰ μὴ λάσια στήθη μας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ Μπουμπουλίνα ὠδήγη: στολισκὸν καὶ ἐτροφοδοτεῖ τὸ Μεσολόγγιον διασπῶσα τὸν πυκνὸν τουρκικὸν στόλον.

Ἄ! Σουλιάτισσαι ἐμάχοντο παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτο κομμάτι ἡ «Νύχτα καὶ ἡ Μέρα» τοῦ Λεκόκ εἶναι ἀνούσιον καὶ ὡς μουσικῆ, ἀνούσιον καὶ ὡς λιμπρέτο, ἀγρεῖον ὡς παράστασις, βωμολογικὸν ὡς ὑπαινιγμὸς, ἀνκιδῆς ὡς φίλημα, ἀνυπόφορον ὡς εὐφρολογία. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν Μέρα καὶ Νύχτα, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα οὔτε μέρα ἦτο οὔτε νύχτα, οὔτε ψᾶρι, οὔτε κρέας. Ἐξαιρουμένων μερικῶν κορίστας αἱ ὁποῖαι ἦσαν πράγματι κρέας καὶ τὴν Ἰωάννην Ἄνδρᾶ, ἧτις εἶναι ὀλίγον ψᾶρι.

Ἐν τῇ παραστάσει τῆς «Τραβιάς»: —

Πῶς ὠνομάσθη ἡ Τραβιάτα Κυρία με τὰς Καμελιάς;

— Διότι εἰς τοὺς τόσους ἐρωτᾶς τοὺς εἶχεν σύνθημα: τὸ κάμε λείας.

ΚΑΤΩ Η ΜΟΔΑ

Οἱ οἰκονομολόγοι τῆς Δύσεως φωνάζουν τῶν κυριῶν τὰ λούσα νὰ πᾶνε νὰ χαθοῦν, γιὰ τὴν αὐτὴν τὴν μόδα οἱ κύριοι τρομάζουν, καὶ δὲν ἀποφασίζουν ν' ἀπογυμνωθοῦν. Κι' ἄμα κανεῖς ἑστὰ βρόχια τοῦ γάμου δὲν μπερδεύῃ, μαραινέται κι' ἡ φύσις κι' ὁ κόσμος ἕλιγαστεύει.

Καλὰ σας ξυπνητούρια, ὦ οἰκονομολόγοι, τόσο καιρὸ φωνάζω μόνος μου γι' αὐτὰ, μὰ πᾶνε ἑστὰ χαμένα οἱ σοβαροὶ μου λόγοι, κι' ἡ μόδα ὅλο τρέχει ἀντὶ νὰ σταματᾷ. Τώρα ξυπνετε μόλις, σοφώτατοί μου ξένοι... τόσο καιρὸ σὰς εἶχαν τὴ γλῶσσά σας δεμένη;

συζύγων καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ ἐν χωρῶ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡττᾷ, κατέρριψαν ἑαυτὰς κατὰ βαρᾶθρων.

Ἄλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ἐξεγείρω τὸ φρόνημα ὑμῶν διὰ τετριμμένων παραδειγμάτων, πρέπει νὰ φανῶμεν ἡμεῖς αὐτὰ κατὰ τὸ ἔπος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀ γ α θ α ἰ γ υ ν α ἰ κ ε ς.

Ἄ! ὅπου παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου ἡ ἀδελφοῦ μάχεται καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἀδελφὴ, ἡ τοῦ ἀνδρὸς δύναμις τριπλοῦται.

Καὶ ἤδη πρόκειται περὶ μάχης κρατερᾶς, περὶ τῆς διαδόσεως τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν καὶ τῆς τηρήσεως τοῦ καταπατουμένου Συντάγματος.

Ἄ! Ὅθων πρέπει νὰ φύγῃ.

Ἐπρέπει νὰ παραιτηθῆ.

Ἐπρέπει νὰ μᾶς ὑποδείξῃ τὸν διαδόχον τοῦ θρόνου.

Ἐπρέπει, ἂν μείνῃ, νὰ βασιλεύῃ καὶ οὐχὶ νὰ διοικῆ.

Ἄ! Τέλος δὲν τὸν θέλωμεν.

Ἐπὶ τέλος, σεῖς Ἕλληνίδες, δὲν αἰσχύνεσθε, μία γυνὴ ἀλλοδαπῆ, μίξ Ἀμαλία νὰ ἄγῃ καὶ νὰ φέρῃ ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ εἶπα καὶ τὸ λέγω: ἂν θέλετε ἑστὸ γάμο γλυκεῖα νὰ βασιλεύῃ εἰρήνη καὶ μπουνάτσα, αὐταῖς ἢ βρωμομόδες νὰ κυλισθοῦνε χάρω, κι' ἡ κάθε μὲν γυναῖκα νὰ βάλῃ καναβάτσα. Πρῶτος ἐγὼ τὸ εἶπα, μὰ δὲν μ' ἀκούει καθόλου γι' αὐτὸ κι' ὁ κόσμος πάει στραβὸς κατὰ διαβόλου.

Δὲν φθάνουν κάθε λίγο ἢ τόσαις συμφοραῖς μας, μὰ νάχουμε καὶ τούτη; ὦ! ποῖος θὰ μᾶς γλυτώσῃ; Τί λύσσα γιὰ τὴν μόδα πρὸ πάντων ἑστῆς δίκαις μας! εὐρίσκονται ἑστῶς δρόμους προτοῦ νὰ ξημερώσῃ. Φαίνεται ἑστῶνερὸ τους δὲν βλέπουν τίποτ' ἄλλο, παρὰ καμμὶα κορδέλα ἢ ντεκολτέ γιὰ μπάλο.

Καὶ βλέπετε ἐμπρὸς σας τῶν γυναικῶν τ' ἀσκέρι μ' ὄνειρα καὶ μάτια ἀκόμη νυσταγμένα πρῶτ' πρῶτ' νὰ στήνῃ ἑστὰ μαγαζιά καρτέρι, καὶ νὰ ξυπνᾷ τὸν κόσμον γιὰ τὰ νεοφερένια. Γυροῦν καὶ σὰν δὲν ἦναι ἡ τσέπη των γεμάτη, γιὰ νὰ χορτάσουν μόδα καὶ μόνο μὲ τὸ μάτι.

Κυττάζετε τριγύρω τί λούσων ποικιλία! κυττάζετε λουλούδια, κορδέλαις, τραχηλιαῖς! μὰ πόσαις δὲν κυλιόονται γι' αὐτὰ ἑστῆν ἀτιμίαι, καὶ πόσαις γιὰ τὴν μόδα δὲν γουργουροῦν κοιλιαῖς! Μὴ βλέπετε τὰ τόσα φτερά ἑστὰ καπελίνα! ἂν μᾶς κτυποῦν ἑστὰ μάτια, μὰ πέρονται μὲ πείνα.

Εἰς τὸ βωμὸ τῆς μόδας καὶ τί καὶ τί δὲν καίνε! πόσαις γιὰ νάχουν ἑνα μεταξωτὸ φουστάνι τὸν ἀνδρα των στολίζουν μ' ἐκεῖνα πῶς τὰ λένε... Τιμὴ χωρὶς στολίδια καμμὶα τιμὴ δὲν κάνει. Καλὰ στολιστέτε μας γιὰ νὰ καμαρωθοῦμε, κι' ἂν ἄλλο δὲν μᾶς μένῃ, τῆς σάρκες μας πουλοῦμε.

Ἄ! εἶθε σεῖς ἄνδρες, κύριοι, οἵτινες, ἀνέχεσθε νὰ σὰς κτυποῦν ὡς γαϊδούρια;

Ἄ! Ποῖοι; Τὰ ὄργανα τῆς Βοδοροκρατίας.

Ἄ! Ἡγεῖρεν ὁ Σούτσος μνημεῖον πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν ἱερολοχιτῶν, τῶν εὐγενῶν ἐκείνων νέων, τοῦ ἀνθους ἐκείνου τοῦ ἀγνοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἵτινες, ἔπεσαν μέχρις ἐνός χάρην τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποῖαν σὰς ἐδώρησαν διὰ τοῦ αἱματός των, καὶ τὴν ὁποῖαν σεῖς, ἡ ἀκαδημαϊκὴ νεότης, εἶσθε ἀνάξιοι νὰ διατηρήσετε. Τὸ μνημεῖον αὐτὸ δὲν σὰς ἐμπνέει;

Ἄ! Ἐρυθρίατε; Ἄ! ἂν ἔχετε αἷμα εἰς τὰς φλέβας σας, ἐκεῖ!

Εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως.

Ἄ! Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἂν δὲν δυνάμεθα διὰ τῶν ἀσθενῶν μας χειρῶν νὰ ὑψώσωμεν τὸ λάβαρον τῆς ἐλευθερίας, ἂς ἐνθαρόνωμεν τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, οὐχὶ διὰ τῶν λόγων μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἀσθενῶν, ἑστῶ, πράξωμεν.

Ἄ! Ἐπὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος φορῶ τὴν κόκκινην αὐτὴν κορδέλα στὸ λαϊμὸ, ὡς σύνθημα—Κάτω ὁ βασιλεὺς».

Τῆς μόδας ἢ ἀρρώστια κάθε ἀγάπη σβύνει, γι' αὐτὴ πολλὰς ξεχάνουν κι' αὐτὰ των τὰ παιδιὰ, αὐτὴ τῆς ξετροπιάζει καὶ κούκλαις τῆς ἀφίνει μὲ χεῖρο τὸ κεφάλι καὶ χεῖρα τὴν καρδιά. Πατρίς, σεμνότης, ἔρωσ καὶ νυμφικὸ στεφάνι ποδοπατοῦνται ὅλα, γιὰ τί; .. γιὰ τὸ φουστάνι.

Ἄ! τί φορικτὴ ἀρρώστια, τί μαρασμὸς καὶ φθίσις! Τόσοι καρποὶ ἰδρώτων ἐντίμου ἐργασίας σκορπιζονται ἑστῆς μόδας τὰς νέας ἀπαιτήσεις, ἀντὶ ζωῆ ν' ἀνοίξουν χαρὰς καὶ ἀρμονίας. Ἡ μόδα, ἂ! ἡ μόδα! τί τσέπαις ξεροστίβει, καὶ πῶς ἀπογομνώνει καὶ ξέσκαπε καλύβι!

Ἄν θέτε Πausανίου κι' Οὐάσιγκτων μητέρας, ἂν ἔρωτας ζητῆτε σεμνοῦς καὶ παρθεναῖς, ἂν θέτετε ἀγάπης καὶ μουσικῆς ἡμέρας, τὴν ἀνοίξτε τ' Ἀπρίλη καὶ ὄχι παγωνιά, θυμώσετε, γενῆτε Φελλάχοι Ἀραμπῆδες, κι' ἔξω ἡ μόδα, πῆτε, κι' ἀπὸ τῆς Ἑλληνίδες.

Κάτω λοιπὸν, γιὰ μόδες καμμὶα ἂς μὴ ξεοδεύῃ, ἂς γίνουιν πυραμίδες μὲ γυναικῶν φουστάνια, καὶ δόσετέ τους φόκο, ποῦ ὁ καπνὸς ν' ἀνέβῃ ὡς μάρτυς μετανοίας ἐπάνω ἑστὰ οὐράνια. Νὰ παύσουν πᾶ νὰ λένε παντοῦ γιὰ φιγουρίνια, γιὰ τριχάπτα, γιὰ φιδόγγους, γιὰ φούνταις, γιὰ σκαρπίνια.

Ἄς βάλλουν καναβάτσα καὶ πέδιλα ἀρχαῖα, ἂν, θέλουν, ἂς φορέσουν κι' ἐκεῖναις ἀνδρικὰ, ἂς ἐρχῶνται μαζί μας ἑστὸν καφρονεῖ παρῆα, γιὰ νὰ μιλοῦμε λίγο γιὰ τὰ πολιτικά. Ἄς παίζουιν μπιλιάρδο, ἂν θέλουν, κι' ἂς κεννίζουιν, ἂς γράφουιν ἄρθρα, στίχους, ἀκόμη κι' ἂς ψηφίζουιν.

Κάτω!

Ἄνεβόησαν πάντες πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ, κάτω τὸ ὑπουργεῖον, κάτω ὁ Διευθυντὴς Δημοκριάτης.

Μετὰ τὸ λογιῶριον ἡ Μαριγούλα διένειμε ἐρυθρὰς ταινίας εἰς τὰς παρερισκομένας γυναῖκας, δι' ὧν κοσμήσασαι τὰ στήθη των ἐξῆλθον.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἔπασαι αἱ τῶν Ἀθηνῶν κυρίαί δεσποινοδοσποινίδες, ὡς μόδα ἔφερον τὰς ἐρυθρὰς ταινίας. Τῆς Μαριγούλας ὁ λόγος ἐνέσπειρεν ἐνθουσιασμὸν, ἀπὸ στόμα εἰς στόμα εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ.

Ὁ τῆς ἀστυνομίας διευθυντῆς θέλων νὰ πωλήσῃ ἐκδούλευσιν εἰς τὴν βασιλείαν ἐπιμελήθη νὰ φέρῃ μεταξὺ τῶν φοιτητῶν διαίρεσιν, καὶ κατώρως πράγματι νὰ διαίρεσῃ αὐτοὺς εἰς Γαριβαλδινούς καὶ Αὐστριακοὺς.

Οἱ Αὐστριακοὶ ἔφερον ὑψηλοὺς λευκοὺς πῆλους καὶ οἱ Γαριβαλδινοὶ τὰ ψάθινα Σιφνεία καπέλλα. Καὶ ἔλεγεν ὁ κόσμος:

Τὴν Κυριακὴν θὰ γίνῃ τὸ κούνημα στὸ Πολύγωνο.

Πράγματι, τὴν Κυριακὴν τῆς δευτέρας ἑβδομάδος τῶν Σκιαδικῶν, οἱ σπουδασταὶ τοῦ γυμνασίου καὶ οἱ φοιτηταὶ ἦσαν εἰς τὸ Πεδῖον τοῦ Ἄρεως—τὴν Μουσικῆ,—οἱ

Ἄς γίνουν, ἂν ἔμπορέσουν, καὶ αὐταῖς Πρωθυπουργίαις, μὲς ἰστὴ βουλὴ ἃς φέρουσι σωροὺς Νομοσχεδίων, φθάσει νὰ λείψουν μόνο ἢ μόδες των ἐκεῖναις, καὶ ὅλα τὰ ἀχρεῖα Ζουρνάλ των Παρισίων. Ἄπλῃ καὶ ἀθῶα πάντα ἢ ὠμορφηὰ νὰ στέκη, καὶ ἔτσι τῆς καρδιάϊς μας ἰστὸ δίκτυ της νὰ ἔμπλέκη.

Ἄλλοιῶς, ἂν ἐπιμένῃ των κυριῶν τὸ φύλο τὸ κάλλος ν' ἀσχηματίζῃ μὲ λούσα πορνικὰ, καλὸ νομίζω εἶναι ν' ἀρχίσουμε τὸ ζύλο, καὶ ἴσως φρονιμέψουν μ' αὐτὸ τὰ θηλυκὰ. Εὐλό, ἀφῶ τ' αὐτὰ των ἀπὸ φωναῖς δὲν πέρνουσι, πρὶν βγάλουν καὶ ἄλλη μόδα, ν' ἀρχίσουν νὰ μὰς δέρνουν.

SOEURIS.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΥ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΝ ΔΡΑΜΑ

Η ΕΚΘΕΤΟΣ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

τοῦ ἰταλοῦ δραματοῦργοῦ ΤΖΙΑΚΩΜΕΤΤΗ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΦΗΚΑ, πωλούμενον ὑπὲρ τοῦ ἐν Πάτραις Συλλόγου ἀλληλοβοηθείας, Ὁμόνοια, ἀντὶ φρ. 1 1/2.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ν. Νάκη, Ν. Μιχαλοπούλου καὶ Γ. Κατσουροπούλου.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

—Μαρὰ τὰς στήλαις τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς—

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ :

Εἰσητήριον λουτροῦ . . . . . λεπτὰ 40
Ἐνδύματα (ποδῆρες ἐσθῆς, περισκελῆς, χει-
ρόμακτραν . . . . . » 20

Τὰ μικρότερα των 6 ἐτῶν παιδιὰ γίνονται δεκτὰ δωρεάν, ὅταν συνοδεύονται ὑπὸ των οἰκείων.

μὲν φέροντες τοὺς ψαθίνους πῖλους, οἱ δὲ τὰ ὑψηλὰ καπέλλα—τὰ αὐστριακὰ.

Τῶν σκιαδιστῶν διεκρίνοντο διὰ τὸ θάρρος των ὁ ποιητὴς Παράσχος, οἱ νῦν ἀνθυπολοχαγοὶ Τύμπας καὶ Γρηγοριάδης, σπουδασταὶ τότε τοῦ γυμνασίου Ἀθ. Παργάμκλης, Ἄντ. Βαρβέρης, Δημ. Βρατσάνος, Φιλῆμων, Δεληγιώργης, Βαρνάβας, Ἀρσένης, Θεμ. Ρίζης, Μπενοῦκας, Λάλος, ὁ νῦν δικηγόρος, Κ. Βούλγαρης, καὶ Σοφριανὸς ὁ ἐν μονομαχίᾳ φονευθεὶς.

Πάντες οὗτοι ἔπνεον πῦρ καὶ σίδηρον κατὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐζήτουν ἱκανοποίησιν ἐν ὀνόματι τῆς προσβληθείσης ἀκαδημαϊκῆς νεότητος.

Εἶχον συναθροισθῆ εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρειος οἱ μὲ τὰ ψαθίνα των καὶ τὰ ψηλὰ ἄσπρα καπέλλα, ὅτε ὁ Δημητριάδης ἐπιππος κατέφθασεν ἐκεῖ ὅπως ἐπιταρῆσῃ τὴν ταξίν.

Αἱ δύο μερίδες οἱ Γαλιθαλδινοὶ καὶ Αὐστριακοὶ ἔφερον ἐν σώματι γύρους εἰς τὴν Μουσικὴν ἀγρίως ἐνατενίζοντες ἀλλήλους κατὰ τὰς συναντήσεις των.

Περὶ τὴν πέμπτην μ. μ. ὥραν ἐφθασεν, ὡς συνήθιζεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν εὐ-

ΣΤΙΧΟΙ

Ἐκ των μέχρι τοῦδε γραφέντων κωμικοσατυρικῶν στίχων μου συλλέξας τοὺς καλλιτέρους, ἐκδίδωμι αὐτοὺς εἰς ἓνα τόμον ὡς ἐξῆς :

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΕΔΩΚΙΕΚΕΙ

Ταῦτοχρόνως ἐκδίδωμι καὶ ἕτερον τόμον ἐκ νέων ὄλων καὶ ἀνεκδότων στίχων, γενικωτέρου εἶδους.

Τιμὴ καὶ των δύο τόμων φράγκα ἔξ.

Διὰ τοὺς προπληρόνοντας φράγκα πέντε.

Ἡ τὸσάκις πρὸς τοὺς στίχους μου ἐκδηλωθεῖσα συμπάθεια τοῦ δημοσίου πιστεύω, ὅτι θ' ἀνταποκριθῆ πρὸς τὰς δαπάνας τῆς ἐκδόσεως.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἰουνίου 1882.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χρ. ΣΟΥΡΗΣ.

ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΤΑ ΙΣΤΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Ἐρμοῦ

ΤΑ ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ χαλκογραφημένα, ὡς καὶ ἄλλα στιγμιαιῶς ἐκτυπούμενα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ παντὸς εἶδους καὶ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ὄλων των χρωμάτων καὶ σχημάτων εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ των μοναδικῶν καταστίχων τοῦ ἐμπορίου τοῦ σπουδαίου καταστήματος ΕΠΙΕΡ ΕΙ ΚΡΙΣΤΙΕ τοῦ Ἄννοβέρου εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΖΟΒ τοῦ γαλλικοῦ οἴκου JEAN ΒΑΗΡΟΥ πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ρὺν κύκλον τὸν περὶ τὴν παστάδα τῆς μουσικῆς, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἔχων τοὺς ἵππεῖς χωροφύλακας, τὴν ἐμπροσθοφρουρὰν καὶ ὀπισθοφρουρὰν αὐτοῦ. Ἦτο σύνθημα, δὸς εἰπεῖν, ἢ ἀφίξις του. Ὁ Τύμπας δρᾷττει ἐκ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον τοῦ Δημητριάδου ἐπιδοθηθόμενος ὑπὸ τοῦ Λευθερήτου καὶ Γρηγοριάδου κρατῶν γυμνωμένον στηλέτο, ὁ βασιλεὺς φεύγει, οἱ Σκιαδισταὶ συμπλέκονται μετὰ των Αὐστριακῶν, ὁ κύκλος τῆς Μουσικῆς διαλύεται, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καλπαζόντος τοῦ ἵππου τρέπεται εἰς φυγὴν, ὅτε δὲ κατέφθασεν εἰς τὴν Νεάπολιν, ὅπου νῦν τὸ ὑλοπωλεῖον Ναύλερῃ ἐκεῖ οἱ φοιτηταὶ, πολῖται καὶ οἱ παντοπῶλαι τὸν στρώνουν ἔμπρὸς μὲ τὰ ποτήρια τῆς μπόρας. Ἐκεῖ, εἰς τὴν Μουσικὴν ἐρχομένην εὐρωμεν καὶ τὴν Μαριγούλαν κραυγαζούσαν : Εἴγε παληκάρια.

(ἔπεται συνέχεια).

Παληάνθρωπος.